

Arrest

nr. 214 233 van 19 december 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekende brief van 9 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en

Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 21 januari 2016 de beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 11 februari 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2015 werd ingediend door :

*[A.,A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te [...] op [...] 1995]
ook gekend als geboren op [...] 1995]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.10.2014 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2015 met de beslissing ‘niet in overwegingname’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk net geen drie maanden voor de eerste en iets meer dan één maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij op tienjarige leeftijd zijn land van herkomst verliet, dat hij hier naar school ging vanaf zijn elfde levensjaar, dat hij hier een opleiding volgde tot lasser en klaar is om te gaan werken en dus al bijna de helft van zijn leven in België zou wonen en geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid ten eerste omdat betrokkene hiervan geen stavingsstukken voorlegt. Betrokkene legt geen schoolattesten noch schooldiploma's voor waaruit de waarheid van zijn beweringen zou moeten blijken. Betrokkene legt enkel zijn SIS-kaart voor. We stellen dus vast dat het hier om een loutere bewering gaat die niet wordt gestaafd door enig bewijs. Ten tweede stellen we vast dat betrokkene reeds in aanraking gekomen is met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene werd op 03.06.2014 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens ‘vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is’, ‘diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels’ en ‘poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels’. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene ook bij verstek veroordeeld werd door de Politierichtbank te Brugge op 26.01.2015 voor rijden zonder rijbewijs en sturen tijdens verval. Hij werd veroordeeld tot een verlies van recht op sturen van in totaal 10 maanden en een geldboete van in totaal 900€. Aangezien betrokkene zich schuldig maakt aan zware feiten van openbare orde en hiervoor een gevangenisstraf van twee jaar opliep kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Gezien de gepleegde feiten van openbare orde kan deze gunstmaatregel niet toegekend worden.

Betrokkene haalt aan dat twee leden van zijn gezin (moeder en zus) geregulariseerd zouden zijn. Echter, dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden

in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat er geen sprake is van een gezinscel daar betrokkene niet samenwoont met zijn gezinsleden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen Russisch zou kunnen lezen en dat hij bij een terugkeer geconfronteerd zou worden met zijn analfabetisme wat zijn toekomstperspectieven drastisch zou beperken. Echter, in Rusland geldt een leerplicht vanaf 6.5 jaar. We mogen dus aannemen dat betrokkene, voor zijn komst naar België, enig onderwijs genoten heeft in Rusland. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkene in huiselijke sfeer met zijn ouders geen Russisch gesproken zou hebben, wat toch zijn moedertaal is, en dat hij niet zou zijn opgevoed in het Russisch. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat hij niet kan terugkeren om dat hij niet over een geldig reisdocument beschikt. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij geen geldig reisdocument kan bekomen, temeer daar hij bij huidige aanvraag zijn intern Russisch paspoort voorlegt. Bovendien bevat het administratief dossier een doorlaatbewijs afgegeven door de Russische ambassade dat betrokkene in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij dergelijk document niet opnieuw kan bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren omdat hij geen middelen heeft. Hij zou zeven euro zakgeld krijgen en verder niets hebben. Hij zou onmogelijk vervoer naar en logement in zijn land van herkomst kunnen betalen waar hij overigens verder geen enkele band meer mee zou hebben. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kunnen bovenstaande beweringen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij veel Belgische vrienden zou hebben, dat zijn gehele sociale vangnet, vriendenkring en familie in België zouden wonen, dat hij een opleiding tot lasser gevolgd zou hebben en dat hij staat te popelen om te werken en eindelijk zijn steentje te kunnen bijdragen en dat hij zijn SIS-kaart voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat het enige stuk dat betrokkene voorlegt ter staving van zijn integratie zijn SIS kaart is."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 21 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: [A.A.]

geboortedatum: [...1995]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als geboren op [...1995]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving .

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0 krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

0 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene werd op 03.06.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van twee jaar.

0 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2015, aan betrokkene betekend op 09.03.2015.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde dat verzoeker niet bewijst dat hij vanaf zijn tiende naar school ging en niet de nodige stavingsstukken overlegt

Terwijl uit het dossier onomstotelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk attesten en diploma's overlegde;

Dat verzoeker tesamen met de beslissing tot onontvankelijkverlaring van zijn verzoek tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet immers een inreisverbod kreeg opgelegd, waarbij dit inreisverbod werd als volgt gemotiveerd werd :

“Betrokkene beroept zich op het humanitaire element dat hij op 11 jarige leeftijd naar België kwam en hier zijn school heeft afgemaakt, een diploma lasser behaalde ne aan het werk kan in een knelpuntberoep. Het administratief dossier bevat een schoolattest van CDO Noord voor het schooljaar 2012-2013 en meldt als inschrijvingsdatum 06.11.2012; een attest van het Leonardo Lyceum dat hij sinds 01.09.2008 daar schoolloopt, opgesteld op 06.05.2009 en een attest van het stedelijk handelsinstituut dat betrokkene er schoolliep vanaf 11.09.2007, opgesteld op 12.12.2007.”

Dat duidelijk blijkt dat in tegenstelling tot wat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beweert in de beslissing tot onontvankelijkverlaring, verzoeker weldegelijk stukken en diploma's overmaakt, waaruit blijkt dat hij al minstens sinds zijn 11° schoolloopt in België;

Dat een dergelijke tegenstrijdige motivering dan ook de beslissing ernstig aantast en de motiveringsverplichting die rust op de overheid en volgt uit de wet, in zoverre dat ze ze nietig maakt;

Dat het voornaamste argument dat verzoeker kan aandragen om te verzoeken tot een humanitaire regularisatie immers is dat hij al sinds zijn kindertijd in België vertoeft en een Belgische opleiding volgde, Nederlands leerde en zelfs een knelpuntberoep, lasser, kan uitoefenen.

Dat het veronachtzamen van de stukken van het dossier en het als dusdanig verkeerdelijk motiveren, dan ook maken dat de beslissing nietig is.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Toelichting bij dit middel

Verzoeker brengt het bewijs voor dat hij al minstens sinds zijn elfde in België vertoeft en een opleiding volgt.

Hem een bevel om het grondgebied te verlaten geven, alsook zijn verzoek tot regularisatie onontvankelijk verklaren, kan, doch bij deze beslissing dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bijzonder secuur te zijn bij zijn motivatie, daar de integratie van de betrokkene uiteraard het hoofdargument uitmaakt.

Het niet in acht nemen van zijn opleiding en integratie maakt dan ook een inbreuk uit, niet enkel op artikel 3 van het EVRM, maar ook van artikel 8 EVRM, welk het recht op een gezinsleven waarborgt.

Verzoeker terugsturen na hem eerst toe te laten een volledige schoolloopbaan te laten volgen is immers een maatregel die onmenselijk is.

Verzoeker heeft geen familie, netwerk of vrienden in een land dat hij al 10 jaar geleden verliet, toen hij nog maar 10 jaar was.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dient beide artikelen, 3 en 8 EVRM met de nodige ernst in overweging te nemen, vooraleer hij beslist tot niet in overwegingneming en dit houdt minstens in dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voor zijn motivatie vertrekt van de juiste, correcte gegevens in het dossier.

Geen acht slagen op de diploma's, die er zoals de motivatie in het inreisverbod, met absolute zekerheid bijgevoegd zijn, én hieruit afleiden dat de integratie niet wordt bewezen, is dan ook een inbreuk op de materiële motivering die de beslissing moet schragen. Bovendien schendt de beslissing zonder meer artikelen 3 én 8 EVRM, daar vertrekkend vanuit een verkeerde premisse, gebrek aan bewijs, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn beslissing zelfs niet toetst aan deze normering.

Nergens wordt immers beoordeeld of het terugzenden van een jonge man, die in België is opgegroeid, wiens naaste familieleden er wonen, wel strookt met artikelen 3 en 8 EVRM.

Bovendien overbelicht de Staatssecretaris zo ook de bewering dat verzoeker een gevaarlijk crimineel zou zijn, door evenmin in te gaan op de beweegredenen die aan de basis lagen voor de veroordeling door de correctionele rechtbank te Kortrijk. Gelet op het uitblijven van een machtiging tot verblijf (waar verzoeker op dat ogenblik recht toe had), liet hij zich opsluiten in een garagecomplex; 's nachts brak hij de garageboxen open en stal goederen die hij aan de man bracht, om hem (en zijn naasten) te kunnen laten overleven.

Hoewel deze inbreuk uiteraard geenszins goed te praten is en verzoeker er een correcte straf voor dient te krijgen, dient te worden benadrukt dat verzoeker op het ogenblik van de feiten, 2012-2013, net 18 was, geen machtiging tot verblijf had, en nooit enig geweld t.a.v. personen gebruikte teneinde zich meester te maken van de goederen.

Zonder de feiten goed te willen praten, is enige nuance geboden.

Hem zonder meer catalogeren als een beroeps-crimineel die over lijken gaat, zonder dieper in te gaan op de concrete bewijsstukken van het administratief dossier, tast dan ook evenzeer de materiële motivering aan.

Mocht verzoeker bovendien in de mogelijkheid gesteld zijn geweest om de veroordeling toe te lichten, zou de motivering niet dezelfde hebben kunnen zijn;”.

2.1.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissingen.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris waarom volgens hem

de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

De tweede bestreden beslissing geeft verder aan dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verder wordt hierbij beslist om verzoeker niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Hiervoor wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 3° én 4° van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt geoordeeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, gelet op zijn veroordeling op 3 juni 2014 door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van twee jaar. Anderzijds wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2015, ter kennis gebracht op 9 maart 2015.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.3. Waar verzoeker de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker beroept zich eveneens op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker riep in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden de volgende elementen in:

- zijn gebrek aan geldelijke middelen, waardoor hij *“onmogelijk vervoer naar en logement in een land [kan] betalen waar hij overigens verder geen enkele band meer mee heeft”*;
- het gegeven dat hij zijn herkomstland niet kent, nu hij ongeveer even lang in België heeft gewoond als hij ooit in zijn herkomstland heeft gewoond en hij dit land als kind reeds heeft verlaten;
- het gegeven dat zijn gezinsleden ook in België wonen, waarbij twee gezinsleden – meer bepaald zijn moeder en zijn zus – zijn geregulariseerd;
- het gegeven dat hij geen reisdocument heeft.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen in rekening heeft gebracht. Hij heeft op gemotiveerde wijze geuid waarom hij deze niet als dusdanig aanvaardt.

Waar verzoeker inroept dat hij zijn herkomstland niet kent en er geen banden meer mee heeft, waar hij dit land als kind heeft verlaten, kan in de eerste bestreden beslissing allereerst worden gelezen dat geen stukken voorliggen die dit betoog staven. Er wordt ook gewezen op de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten. Verder motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat, waar in Rusland een leerplicht geldt vanaf 6,5 jaar, kan worden aangenomen dat verzoeker voor zijn komst naar België reeds onderwijs heeft genoten in Rusland en het verder zeer ongeloofwaardig is dat hij in de huiselijke sfeer met zijn ouders geen Russisch heeft gesproken, wat zijn moedertaal is, en dat hij niet zou zijn opgevoed in het Russisch. Hij aanvaardt dus niet dat verzoeker geen Russisch zou kunnen lezen en spreken. Nog wordt gesteld dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor ondersteuning bij een terugreis en een re-integratie in het land van herkomst. Er wordt op gewezen dat deze organisatie verzoeker kan ondersteunen bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten en de bijstand kan bestaan uit beroepsopleidingen, het opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, accommodatie/huur, Om deze redenen wordt geen buitengewone omstandigheid aanvaardt. Dit laatste motief vormt eveneens een antwoord op het door verzoeker aangevoerde dat hij geen geldelijke middelen heeft om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag.

Inzake het aangevoerde dat verzoekers gezinsleden in België verblijven, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris allereerst op dat het hebben van familieleden in België verzoeker nog niet ontslaat van de verplichting om zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Hij oordeelt dat niet blijkt dat dit element een belemmering is om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Hij stelt nog vast dat er geen sprake meer is van een gezinscel, waar verzoeker niet samenwoont met zijn familieleden.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt daarnaast vast dat verzoeker niet aantoont dat hij geen geldig reisdocument kan verkrijgen, te meer hij bij zijn aanvraag een intern Russisch paspoort voegde. Hij stelt vast dat het administratief dossier ook een doorlaatbewijs afgeven door de Russische ambassade bevat en verzoeker niet aantoont dat hij een dergelijk document niet opnieuw kan verkrijgen. Om deze redenen aanvaardt hij ook wat deze elementen betreft geen buitengewone omstandigheid.

Verzoeker stelt dat zijn verblijf in België sinds zijn kindertijd, zijn schoolopleiding in België en de gegevens dat hij Nederlands heeft geleerd en een knelpuntberoep kan uitoefenen, zijn voornaamste argumenten zijn om te verzoeken hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Hij uit kritiek op de bijkomende motivering in de eerste bestreden beslissing dat hij naliet de nodige stavingstukken voor te leggen van het gegeven dat hij sinds zijn 10 of 11 jaar naar school ging in België of van de door hem behaalde diploma's. Hij stelt dat in zijn administratief dossier wel degelijk schoolattesten en diploma's voorhanden zijn die aantonen dat hij minstens sinds zijn 11 jaar school heeft gelopen in België. Hij wijst op de motivering van het op dezelfde dag opgelegde inreisverbod dat verwijst naar in het administratief dossier voorhanden zijnde schoolattesten voor de schooljaren 2007-2008, 2008-2009 en 2012-2013, om te stellen dat verweerder wel degelijk kennis had van deze gegevens. Hij spreekt van een tegenstrijdige motivering tussen de eerste bestreden beslissing en het inreisverbod van dezelfde datum.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker deze thans door hem aangehaalde elementen als dusdanig niet heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden in zijn verblijfsaanvraag. Hij beriep zich hierop enkel voor wat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft. Ook met zijn huidig betoog geeft hij niet zozeer aan dat deze elementen buitengewone omstandigheden zijn, maar wel argumenten om hem ten gronde de verblijfsmachtiging toe te staan. Hij kan aldus niet dienstig voorhouden als zouden deze elementen ten onrechte niet als buitengewone omstandigheden zijn aanvaard. Er dient te worden aangenomen dat, in zoverre in de eerste bestreden beslissing hieromtrent alsnog overwegingen kunnen worden gelezen, deze zijn te beschouwen als bijkomende, overtollige redenen die ter onderbouwing van deze beslissing zijn opgenomen, doch waarvan niet blijkt dat de eventuele gegrondheid van de kritiek hierop volstaat om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de beslissing (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Er wordt herhaald dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het komt hem in beginsel ook toe om het door hem aangevoerde te onderbouwen met de vereiste stavingstukken. In het licht van dit gestelde, merkt de Raad ten overvloede nog het volgende op. Verzoeker betwist niet dat hij bij zijn verblijfsaanvraag zelf naliet stukken te voegen die aantonen dat hij sinds zijn 10 of 11 jaar scholing volgde in België of in dit land een diploma heeft behaald waarmee hij in een knelpuntberoep aan de slag kan. De eerste bestreden beslissing is enkel een antwoord op de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar waar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist dat alle relevante elementen zoals deze gekend zijn moeten worden betrokken in de beoordeling. Bijgevolg is er niet noodzakelijk sprake van een tegenstrijdigheid in de motivering van de beide beslissingen. Waar verzoeker stelt dat hij zijn opleiding in België heeft gevolgd en klaar is om een knelpuntberoep uit te oefenen, blijkt bovendien noch uit het inreisverbod noch uit enig stuk in het administratief dossier dat verzoeker dan enig diploma heeft behaald, laat staan een diploma waarmee hij in een knelpuntberoep aan de slag kan. Hij kan dan ook in geen geval dienstig voorhouden als zouden zijn diploma's ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. De Raad herhaalt verder dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat geen schoolattesten of schooldiploma's werden gevoegd bij de aanvraag een bijkomende, overtollige redengeving betreft, waar verzoeker de scholing in België of de eventuele toekomstige tewerkstelling in een knelpuntberoep op zich in zijn aanvraag niet als een buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen.

In zoverre verzoeker nog benadrukt dat zijn integratie "*uiteraard het hoofdargument uitmaakt*", dringt ook hier de vaststelling zich op dat hij dit gegeven in zijn verblijfsaanvraag niet heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Hij beriep zich hierop enkel wat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft. De gemachtigde van de staatssecretaris kon er in de eerste bestreden beslissing dan ook op wijzen dat verzoeker door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van integratie niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat de elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze beoordeling vindt steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers betoog dat zijn integratie ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid is aanvaard, kan niet overtuigen.

In zoverre verzoeker herhaalt dat hij geen familie, netwerk of vrienden meer heeft in zijn herkomstland dat hij reeds sinds zijn 10 jaar heeft verlaten, kan in de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat hij niet met een begin van bewijs aantoonde dat hij geen enkele band meer heeft met zijn herkomstland, dat wel degelijk kan worden aangenomen dat hij nog de taal, of een van de talen, kent van zijn land van herkomst en dat hij een beroep kan doen op de IOM om hem te helpen bij een re-integratie in het land van herkomst. Deze organisatie kan hem ondersteunen zowel bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten als bij het vinden van accommodatie/huur. Verzoeker laat na in te gaan op deze motieven in de eerste bestreden beslissing, die op zich kunnen volstaan om het standpunt in deze beslissing te onderbouwen dat niet of onvoldoende is aangetoond dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is, om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoeker toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering niet aan.

Nu verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag, specifiek wat de buitengewone omstandigheden betreft, niet beriep op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, blijkt ook niet dat in de eerste bestreden beslissing enige motivering hieromtrent zich opdrong of dat het bestuur bij het nemen van deze beslissing een toetsing aan deze verdragsbepalingen diende door te voeren.

Verzoeker betwist nog de motieven in de bestreden beslissingen dat hij een gevaarlijk crimineel zou zijn of dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Deze motiveringen in de bestreden beslissingen zijn evenwel te beschouwen als bijkomende, overtollige motieven in deze beslissingen. De hierboven vermelde motieven inzake het door verzoeker aangevoerde gebrek aan banden met het herkomstland kunnen immers reeds volstaan om het standpunt van het bestuur op afdoende wijze te onderbouwen. Dit geldt ook voor het bevel om het grondgebied te verlaten, waar de hierin vervatte beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen reeds afdoende is gegrond op de toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn gevolg gaf aan een eerdere beslissing tot verwijdering. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoeker heeft geen voldoende belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de eerste bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker lijkt zich te beroepen op een gezins- of familieleden in België. Hij blijft evenwel in gebreke te verduidelijken op welk concrete gezins- of familiebanden hij dan doelt. Het komt nochtans in de eerste plaats aan hem toe om het ingeroepen gezins- of familieleden aan te tonen.

Voor zover verzoeker de bedoeling heeft om zich te beroepen op een gezins- of familieleden met zijn ouders en broer en zus in België, merkt de Raad op dat verzoeker 21 jaar oud was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen. Hij betwist het motief niet dat hij op dat ogenblik niet langer samenwoonde met zijn familieleden. Minstens toont hij niet aan dat hij dan nog samenwoonde met zijn familieleden.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Gelet op zijn meerderjarigheid en waar niet blijkt dat hij nog inwoont bij zijn familieleden, overtuigt verzoeker niet dat hij nog deel uitmaakt van het kerngezin van zijn ouders, broer of zus. Hij toont een bijzondere band van afhankelijkheid met deze familieleden ook niet aan, waardoor niet blijkt dat zijn banden met deze familieleden nog als gezins- of familieleden worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij brengt geen concrete argumenten in deze zin naar voor. Een belangenafweging omtrent enig gezins- of familieleden drong of dringt zich dus evenmin op.

Verzoeker betwist ook niet dat enkel zijn moeder en zus zijn toegelaten tot een verblijf in België. De overige familieleden kunnen verzoeker eventueel vergezellen bij zijn terugkeer naar het herkomstland. Minstens de broer van verzoeker blijkt op geen enkele wijze nog gerechtigd te zijn op enig verblijf in dit land.

Verzoeker geeft aan zich ook te beroepen op een privéleven in België. Hij wijst op zijn opleiding, zijn diploma's, zijn integratie en zijn naaste familieleden die in België wonen. Hij stelt zijn volledige schoolloopbaan in dit land te hebben gevolgd en geen familie, netwerk of vrienden meer te hebben in zijn land van herkomst dat hij verliet toen hij nog maar 10 jaar oud was.

De Raad herhaalt allereerst dat de voorliggende stukken enkel wijzen op een scholing tussen 2007 en 2009 en tussen 2012 en 2013, zonder dat blijkt dat verzoeker enig diploma heeft behaald dat hij nuttig zou kunnen aanwenden op de Belgische arbeidsmarkt. Het enkele gegeven dat hij in de voormelde periodes scholing heeft gevolgd en het op algemene wijze vermelden dat hij is geïntegreerd, volstaat verder nog niet om aannemelijk te maken dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen hechte en duurzame banden heeft met de Belgische samenleving. Verzoeker concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd. Hij toont met dit betoog niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Verzoeker duidt ook niet welke de huidige banden zijn die hij nog onderhoudt met zijn familieleden in België.

Zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardig privéleven in België zou moeten worden aangenomen, gelet op de jonge leeftijd waarom verzoeker naar België is gekomen en nu hij familieleden heeft die in dit land verblijven, moet worden benadrukt dat verzoeker de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt dat hij niet kon overtuigen dat het voor hem niet mogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Hierbij werd er onder meer op gewezen dat kan worden aangenomen dat verzoeker het Russisch machtig is en dat hij zich kan richten tot de IOM voor ondersteuning bij een terugreis en re-integratie in zijn land van herkomst. Deze kan de vorm aannemen van ondersteuning bij het vinden van inkomens-

genererende activiteiten en bij accommodatie/huur. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze motieven en toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Hierboven werd er ook reeds op gewezen dat verzoeker eventueel samen met zijn niet-legale familieleden in België, minstens zijn broer, kan terugkeren. Gelet op verzoekers meerderjarigheid en waar het niet wordt betwist dat hij het Russisch nog voldoende machtig is, kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker een voldoende zelfredzaamheid heeft die hem toelaat verblijf te houden in het herkomstland, te meer waar hij eventueel ondersteuning kan genieten van de IOM. Er blijkt ook niet dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten tot een verder verblijf in België, waardoor evenmin blijkt dat hij een rechtmatige verwachting kon koesteren dat hij zijn voorgehouden privéleven mocht verderzetten in dit land.

In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het ingeroepen privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag reeds alle volgens hem nuttige omstandigheden heeft kunnen aanbrengen die volgens hem verhinderen dat hij het Schengen-gebied dient te verlaten om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Hij wees hierbij niet op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, zodat ook niet blijkt dat een specifiek onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling zich opdrong of zijn weerslag diende te vinden in de bestreden beslissingen.

Verzoeker betwist niet dat hij de Russische taal machtig is en evenmin dat hij bij de IOM kan aankloppen voor ondersteuning bij een terugkeer naar en re-integratie in Rusland. Zoals reeds werd gesteld, moet worden aangenomen dat verzoeker in deze situatie, en gelet op zijn meerderjarigheid, in redelijkheid kan worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben om verblijf te houden in het land van herkomst. Deze situatie wijst dus niet op een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst op de hoge drempel die is vereist om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te kunnen vallen.

Door het louter algemeen wijzen op zijn opleiding en integratie in België brengt verzoeker evenmin concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan die kunnen wijzen op een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Rusland. Verzoekers bewering dat hij een volledige schoolloopbaan in dit land heeft doorlopen dient ook ernstig genuanceerd te worden, nu enkel blijkt dat hij gedurende drie schooljaren effectief school heeft gelopen en niet blijkt dat hij enig diploma heeft behaald. Dit alles wijst nog niet op een concrete vrees voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van herkomst.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs naar voor dat wijst op een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een schending van dit verdragsartikel blijkt niet.

2.1.6. Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, verzoeker nooit uitnodigden om gehoord te worden betreffende zijn dossier.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Zo zij er twee voorwaarden vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

In casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan : de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker en kan leiden tot de gedwongen repatriëring en bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op haar eigen en persoonlijke situatie.

Daarenboven stelt de beslissing dat :

“... dat hij hier naar school ging vanaf zijn elfde levensjaar, dat hij hier een opleiding volgde tot lasser en klaar is om te gaan werken en dus al bijna de helft van zijn leven in België zou wonen en geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid ten eerste omdat betrokkene hiervan geen stavingsstukken voorlegt.”

Mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen over de motieven, die volgens de staatssecretaris, ontbraken, en waarvan, cfr supra, is aangetoond dat ze weldegelijk in het dossier aanwezig waren.

Dit dossier is bij uitstek een dossier waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken. Ook wat betreft de veroordeling door de Correctionele rechtbank, had verzoeker absoluut toelichting kunnen verschaffen.

Het is bovendien geen beslissing die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet.

In casu had de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was, zoals bv. het strafdossier; minstens had verzoeker kunnen wijzen op de diploma's die de staatssecretaris niet opnam in zijn beslissing.

Verzoeker heeft nooit de mogelijkheid gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd hem verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Het staat dan ook als een paal boven water dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Het hoorrecht houdt immers in dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Bovendien dient de betrokkene expliciet te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., “De hoorplicht”, in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Daarenboven is geen enkele uitsluitinggrond op verzoeker van toepassing. Zo was de beslissing niet urgent, verzoeker was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, dan wel de stad Hasselt, was/is op de hoogte van haar verblijfplaats.

De beslissing was evenmin evident en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelste een diepgaande interpretatie en een evaluatie van het hoederecht van verzoeker.

Zodoende was er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Bovendien vormt een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.”

2.2.2. Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, dient allereerst te worden opgemerkt dat hij in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de volgens hem nuttige omstandigheden heeft kunnen voorleggen aan het bestuur die volgens hem een terugkeer naar het herkomstland (voor het indienen van deze aanvraag) verhinderen. Hij toont in deze situatie niet aan dat hij opnieuw diende te worden gehoord, waar hij zijn standpunt ter zake reeds naar voor heeft kunnen brengen. Verzoeker overtuigt bovendien ook niet dat hij, indien bijkomend gehoord, dan nog bijkomende gegevens naar voor had kunnen brengen die van belang konden zijn in de beoordeling en die de appreciatie van de feiten konden beïnvloeden of een andere uitkomst tot gevolg konden hebben gehad. Hij stelt zo weliswaar toelichting te hebben kunnen geven over zijn diploma's, maar blijft volledig in gebreke aan te tonen dat hij dan enig diploma heeft behaald. Hij houdt onterecht voor als zou zijn administratief dossier diploma's bevatten. In zoverre hij daarnaast nog stelt dat hij toelichting had kunnen geven bij zijn veroordeling wordt herhaald dat de motieven hieromtrent in de bestreden beslissingen slechts bijkomende, overtollige redengevingen zijn die niet determinerend waren. Er blijkt dan ook niet dat een eventuele bijkomende toelichting hieromtrent tot een andere uitkomst van het beslissingsproces had kunnen leiden. In deze omstandigheden kan een schending van het hoorrecht niet worden aanvaard. Een voldoende belang bij dit ingeroepen middel blijkt niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op een incorrecte feitenvinding of deze niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand zijn gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS